

ikke kunde være tjent dermed; men det forekommer mig, at dette dog er at drive det for vidt; jeg synes; at han ikke har Krav paa at fordrø Andet eller Mere, end at han holdes fuldstændig skadesløs, og naar det skeer, forekommer det mig, at det Krav, han maatte have, fuldstændig er fyldestgjort.

Dvistsgaard: Jeg skal blot tillade mig en kort Bemærkning, idet jeg forøvrigt maa takke den høitærede Justitsminister for den Beredvillighed, hvormed han er gaaet ind paa Udbringingsforslagene. Forsaavidt det skulde være for lidet betryggende, alene at overlade Bygningscommissionen at meddele den omtalte Approbation, vilde jeg henstille til den ærede Justitsminister, om han ikke kunde gaae ind paa, at det blev forandret derhen, at Bygningscommissionen i Forbindelse med Communalbestyrelsen meddeelte den; thi i saa Fald kunde det da maaskee være muligt, at Udvalget til 3die Behandling kunde foreslaae en saadan Forandring. Jeg troer i ethvert Fald, at der vilde ligge mere Betryggelse deri. Med Hensyn til Udvalgets Forslag under Nr. 13 skal jeg bemærke, at, naar der er talt om, at det er for lang en Henstand, som der er givet — der er jo nemlig foreslaaet 20 Aar —, saa er det vistnok fuldkommen rigtigt, men jeg vil i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at det ikke er umuligt, at denne Lov kan drage endeel af de Landbygninger, der nu ligge udenfor dens Omraade, ind under sig, og derved for dem fremsvinge et besværligt Forhold; man har derfor foreslaaet, at der skulde gives en saa lang Henstand, for ikke at begaae nogen Ubilighed imod disse Landbygninger, der jo kunne behøve en temmelig lang Tid, for at foretage de nødvendige Forandringer.

J. A. Hansen: Ja, det var ikke min Mening med det, jeg fremsatte for, at yttre nogen Tvivl om, at der kunde opstaae forskellige Meninger i Bygningscommissionen, thi jeg har fuldtvel indseet, at der ligesaagodt i denne Commission som i enhver anden Forsamling kan gjøre sig forskellige Meninger gjældende; men det, jeg ønskede, var — den høitærede Justitsminister husker vistnok ligesaagodt

som jeg, at der i sin Tid har været ført store Forhandlinger i Stænderne om, hvorvidt Minoriteten havde Ret til ligesaagodt som Majoriteten at indsende sin Betænkning — om, naar der i Commissionen var en Majoritet og en Minoritet, denne sidste da havde Ret til at indsende sin Indstilling ved Siden af Majoritetens til Amtet; det var Pointet i mit Spørgsmaal, og, naar dette var Tilfældet, var det, at jeg deri saa saa meget mere Betænkning med Hensyn til at fordrø Amtets Approbation, fordi i saa Fald — idetmindste er det min Mening — Bygningscommissionens Majoritet da meget ofte kunde berygte at ville blive tilfodesat for Minoriteten.

Justitsministeren: Der kan aldeles ikke være nogen Tvivl om, at Minoriteten maa være berettiget til at indsende sin Betænkning tilligemed Majoriteten; det vilde være en Retskrænkelse at nægte Minoriteten Ret dertil. Saalænge der ikke er en Lovbestemmelse, der formener Minoriteten Ret til at udtale sig i Sagen, kan en saadan Afgang ikke betages den. Forsaavidt der af den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 3die Valgkreds (Dvistsgaard) er yttret, at han vilde ansee Sagen for mere betryggende ordnet, naar Bygningscommissionen i Forbindelse med Communalbestyrelsen afgjorde Spørgsmaalet, da maa jeg bemærke, at jeg ikke kan tiltræde dette. Jeg mener, at Bygningscommissionen og Communalbestyrelsen, med Undtagelse af de Tilfælde, hvor en Bygningsforanstaltning kræver en Udgift af Communens Kasse, aldeles ikke have Noget med hinanden at gjøre i disse Sager. Bygningscommissionen er en ligesaa selvstændig Autoritet som Borgerrepræsentationen; den ene er aldeles ikke afhængig af den anden, og Communalbestyrelsen kan ikke underkjennde Bygningscommissionens Kjendelse.

Tillisch: Jeg vil blot tillade mig, at fremhæve den Omstændighed, at det forekommer mig, at man ved at sørge saameget for Communens Selvstændighed, endogsaa i Sager, der ikke ere communale, er nærved at glemme Borgerne i Communen; thi jeg er temmelig sikker paa, at det ofte og i mange Tilfælde vil være